

Nr 116.

Av herr **Molin** i Dombäcksmark, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående utredning och förslag i fråga om för omorganisation av fiskeriadministrationen erforderliga lagändringar m. m.

Vid fjolårets riksdag förelågo flera motioner rörande fisket, av vilka motionerna nr 53 i första kammaren och nr 107 i andra kammaren föranledde riksdagen att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t måtte i sammanhang med utredningen angående inrättande av en statens fiskeriundersökningsanstalt jämväl föranstalta om utredning rörande omorganisation av fiskeriadministrationen i riket. Riktlinjerna för denna omorganisation återfinnas uti jordbruksutskottets utlåtande nr 52 vid fjolårets riksdag.

Såväl motionärerna som jordbruksutskottet och riksdagen synas vid ärendets behandling hava förbisett att för genomförandet av en tidsenlig omorganisation av fiskeriadministrationen ovillkorligen erfordras en hel rad av lagändringar.

Hur nyttig och nödvändig en omorganisation av fiskeriadministrationen än vore, efter de linjer riksdagen i sin skrivelse från i fjol uppdroge, lär målet: en rationellt skött fiskeripolitik här i landet ej nås med mindre jämväl samtliga fisket rörande lagar och författningar grundligt omarbetas och kompletteras och planmässighet och enhetlighet genomföras vid fiskerifrågornas behandling.

Jag tillåter mig härutinnan erinra, hurusom fiskerifrågornas behandling för närvarande är splittrad på ett flertal institutioner: Konungens befallningshavandena, hushållningssällskapen, lantbruksstyrelsen och dess tjänstemän samt domstolarna.

Som bekant ha Konungens befallningshavande i länen vidsträckta befogenheter enligt gällande fiskeristadga. Hushållningssällskapen, som strängt taget icke hava någon myndighet över sig, ha (så gott som undantagslöst) hittills haft hand om fiskerifrågornas praktiska sida, i det att hushållningssällskapen genom de medel, som genom statsmakterna anslagits, satts i tillfälle att ute i bygderna bedriva en, minst sagt, berömvärd verksamhet till fiskerinäringens fromma. Kungl. lantbruksstyrelsen har haft att föreslå tillgängliga anslagsmedels fördelning på de olika hushållningssällskapen samt genom sina tjänstemän utövat konsultativ verksamhet.

Våra domstolar hava att bestämma rörande fisket i sammanhang med meddelande av tillstånd att utföra kraftanläggningar m. m.

Tendensen börjar numera dock gå i den riktningen, att hushållningssällskapen, som allt hitintills och fortfarande ej blott ha rätt utan också plikt att befrämja fiskerinäringen i såväl teori som praktik, alltmera börja spela ut sin roll och ersättas av kungl. lantbruksstyrelsen, dess tjänstemän och myndigheterna i övrigt.

Som bevis på hur hushållningssällskapen numera nonchaleras, må erinras, hurusom det, så vitt jag vet, icke faller respektive Konungens befallningshavande och domstolar in att i fiskerifrågor ens inhämta hushållningssällskapens yttranden. Undantagslöst tagas alltid fiskeriintendenterna och kungl. lantbruksstyrelsens tjänstemän i övrigt till råds med förbigående av hushållningssällskapen och dess tjänstemän. Ett dylikt system kan ej vara ägnat till annat än att skada fisket. Det värsta är dock, att de olika organen för fiskerinäringen icke hava sina respektive verksamhetsområden klart och tydligt avgränsade. Sålunda händer det, att vad det ena organet gör, kan det andra taga sig före att fördärva och förstöra. Särskilt vad angår fiskodlingsverksamheten lärer det ej kunna påvisas någon nytta i ett system, genom vilket det är möjligt, att hushållningssällskapen och kungl. lantbruksstyrelsen så att säga bliva konkurrerande, något som självfallet måste bli förhållandet, då kungl. lantbruksstyrelsen lägger sig till med den ena fiskodlingsanstalten efter den andra samt på allt sätt, så snart minsta tillfälle gives, söker att få bort de anstalter, som underhållas av hushållningssällskapen. Att kungl. lantbruksstyrelsen intresserar sig för fiskodling, därom är naturligtvis intet ont att säga, tvärtom, men det förefaller, som det riktigaste då vore, att kungl. lantbruksstyrelsen avlyftade hushållningssällskapens *alla* bestyr med t. ex. fiskodling och själv övertog det hela. Eller ock böra hushållningssällskapen hava saken om hand utan störande inflytanden från lantbruksstyrelsens sida. Frågan om vilkendera parten, lant-

bruksstyrelsen eller hushållningssällskapen, som rätteligen bör handhava fiskodlingen, torde företrädesvis vara en ekonomisk fråga. Att kungl. lantbruksstyrelsens fiskodlingsanstalter äro synnerligen dyrbara inrättningar i förhållande till hushållningssällskapens, torde vara envar bekant. De praktiska resultaten däremot torde vara lika så goda uti bägge parternas anstalter.

Vad som gäller om fiskodling gäller även om, snart sagt, allt annat på fiskerinäringens område, och klart är, att en så månghövdad inrättning för fiskerifrågornas behandling ej skall åstadkomma någon ordning och reda och några goda resultat.

Ett rationellt ordnande av dessa förhållanden bör enligt min mening gå ut på ej allenast tillgodoseende av de speciella krav, som omförmälas uti riksdagens skrivelse i ämnet under fjolåret, utan även

att en från kungl. lantbruksstyrelsen fristående fiskeriöverstyrelse inrättas, bestående av representanter för såväl vetenskap som praktik,

att uti denna fiskeriöverstyrelse frågorna rörande havsfisket och söt-vattensfisket representeras av var sin byråchef,

att Konungens befallningshavande fräntages varje befattning med fiskerifrågans handläggning och att den befogenhet, som nu tillkommer Konungens befallningshavande, överflyttas till hushållningssällskapen, som för ändamålet omorganiserar till, så att säga, första instans vid fiskeriärendenas handläggning, samtidigt som hushållningssällskapen få på sin lott att, med nödig rörelsefrihet, upprätthålla den praktiska och förmedlande verksamheten inom sina områden, och

att gällande föreskrifter rörande domstolarnas befattning med fiskerifrågor i sammanhang med meddelande av tillstånd till kraftanläggningar m. m. så avgränsas och preciseras, att fiskeriadминистраtionens befogenhet i något avseende ej föregripes.

För genomförande av denna förslagsvis framställda plan fordras, som ock i början antytts, en hel rad av lagändringar, och även om riksdagen ej skulle gå med på planens realiserande, lär i varje fall konsekvensen av fjolårets riksdagsskrivelse fordra, att flera genomgripande lagändringar måste äga rum.

Med hänvisning till innehållet av min motion nr 216 i andra kammaren under fjolåret, vill jag tillika framhålla, att hur fiskeriadministrazionen än organiseras, lär icke målet, en planmässig, rationell fiskeripolitik, nås utan genomgripande omgestaltningar i nu gällande lagbyggnad på området. Ingen lag torde vara i större behov av genomgri-

pande revision än fiskerättslagen. Sammaledes i fråga om lagen om gemensamhetsfiske m. fl. Ingen omorganisation av fiskeridadministrationen lär i och för sig kunna råda bot på det kaos, som råder i allt vad lag och rätt heter rörande fiskerinäringen. Härutinnan kräves framförallt att fiskerifrågan i hela dess vidd i ett sammanhang och planmässigt upptages till behandling och löses utan onödig tidsutdräkt.

Åberopande alltså innehållet uti min ovan nämnda motion nr 216 samt det anförande jag höll vid föredragningen av jordbruksutskottets utlåtande nr 52 i andra kammaren den 29 april 1916 (2:a k:s protokoll nr 63 sid. 79) hemställes,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t vid verkställande av den utredning rörande omorganisation av fiskeridadministrationen (vilken utredning år 1916 av riksdagen begärdes) jämväl utreda och för riksdagen framlägga förslag till de lagändringar, som för ändamålet kunna finnas nödiga, ävensom tillika utreda och för riksdagen framlägga de förslag till lagstiftningsåtgärder i övrigt som må krävas för befrämjande av en planmässig rationell fiskeripolitik.

Stockholm den 24 januari 1917.

Emil Molin,
Dombäcksmark.
